מו ה מיי

יד א ב ג מיי' פי"ד מהלכות נ"מ הל' יד

סמג עשין סט טוש"ע ח"מ

:מעיף מו

לאוין כח טוש"ע ח"מ סיי

לב סעיף ב: יז ר מיי׳ שם טוש״ע שם

:בהנ״ה

יח ז מיי שם סמג שם

: פו ש"בוטו

ים ח מיי שם סמג שם

ב ט מיי׳ פ״א מהלכות

עשין קח טוש"ע שס ועיין

:כ"מ ובב"י שם:

בא י מיי שם פי״ו הל׳ ו

בב ב מיי׳ פ״ז מהל׳ חובל

:מ״מ:

בג ל מיי׳ פי״ד מהל׳ מקי ממון הלכה ה סמג עשין סט טוש"ע ח"מ סי

מיח סעיף ז:

שם טוש"ע ח"מ סי' תכ

סט טום ע מי מי מכ סעיף לב: בה ג מיי׳ פ״ד מהל׳ מקי

עשין סח טוש"ע ח"מ סי' שלו סעיף א:

בו ם מיי שם הל"ה

מוסף רש"י

העושה מלאכה במי חטאת. שקל כנגדו

חטאת. שקל כנגדן משקולות, ופרה וכל מעשה

נפסלים במלאכה ולקמו

מי חטאת

בווג) תר מסמנו דפרט אדומה וכן פרה עלמה נפסלין במלאכה, דכחיב

(במדבר יט) אשר לא עלה עליה עול, ובמי חטאת

כתיב למשמרת למי נדה,

שיכול אין לי שתהא מלאכה

פוסלת אלא בפרה ומנין

יחווה דחחר חה

ממוז הלכה א סמג

מוש"ע שם סעיף ה:

חובל ומזיק הל' ז סמג

בדמתייפי

ד מכלכום

:סמג שם טוש"ע שם:

ומזיק הלכה ה ועיין

עדות הלכה א חמו

טוש"ע ח"מ סי' כח סעיף א:

שניף שו. ה מיי פי"ז מהלכות עדות הלכה ז סמג

לקמן לח. גיטין נג., ב) לעיל מו:, ג) לקמן נט:, ד) קדושין כד: לחמו לח. ה) לטיל כח: לחמו למ: ב"מ פב:, ו) [קדושין מב: מנהדריו כט. ממורה כה. טפארין פט. מתחרה פה. נדה יד:], ז) רש"ל מ"ז, ח) לעיל כא: וש"נ, ט) [מנחות מא.], י) [לקמן ס.], כ) [ד"ה סוף], ל) [ל"ל

תורה אור השלם ו. וְנֶפֶּשׁ כִּי תֶחֲטָא. וְשָׁמְעָה קוֹל אָלָה וְהוּא עד או ראה או ידע אם לוא יַגִּיד וְנְשָׂא עֲוֹנוּ: ויקרא ה א

הגהות הב״ח (h) תום' ד"ה פשיטא וכו' כשעונר על שבועתו ועובר עד שבוער בדבר שאם לא יגיד:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה אם לא יגיד וכו' ועוד קי"ל. תמוה לי הא באמת היכא דעד אחד מועיל בעדותו לחייב ממון . חייב הרבו שבועה כדאמרי לוייב קרבן שבועה כל מודים בשבועות רפ"ד הכל מודים בעד סוטה וכו' ובתוס' ריש סוטה ד"ה כל החשו באמת טוטים די הי כני הקשו במתחו אמאי לא אמרינן דוהוא עד היינו ב' דוקא. וע"ש מה שתירצו אבל לרש"י דכ"י לקושטא דמילתא דוהוא נוד היינו כ' דוקל נ"ע: ד"ה פמור וכו' דהיוק שאינו ניכר לא שמיה היוק, קשה למ"ש רש"י תחלה העושה מיצי--מלאכה ששקל בהן משקלות ובוה אף למ"ד דשמיה היוק . פטור ע"ש בגיטין ול"ע:

רבינו חננאל

תחלתו בפשיעה וסופו באונס. דכיון דשבקתה בחמה כל טצדקי דאית לה. פי׳ ערמה.

בכוסל רעוע. דלא אפסדיה דלמסתר קאי: דמטי ליה. כשכפפה איליבוא דמטיא ליה ברוח מצויה בדיני אדם נמי ליחייב. וא"ת סגיע בה הדליחה: ברוח מלויה. הרי בידים הבעיר ובדיני אדם ניחייב: ברוח שחינה מלויה. דמידי דלא סלקא אדעתיה היא: טמון איהמר. שכיסה קמת חבירו בסדינין כשראה דליקה אללה ושם) ים כפתו במקום שסוף חמה או לינה לבא פטור ליחייב למ"ד

והוא לא שלח את הבערה ושוייה טמון וגרם להפסיד את הניזה בכותל רעוע אמר מר ״הכופף קמתו של ולפטור את המבעיר דפטור על טמוז חבירו בפני הדליקה היכי דמי אילימא באשי : לנפשיה. להוליא ממון מחבירו דמטיא ליה ברוח מצויה יבדיני אדם נמי לעלמו: ממונה בעי לשלומי. חותו נחייב יאלא דמטיא ברוח שאינה מצויה ממון שהוליא חייב להחזיר: לחבריה. ורב אשי אמר יממון אתמר משום דשויה שכר עדי שקר להוליא מנה מראובן ממון באש: אמר מר החשוכר עדי שקר לשמעון: פשיטה דחורייםה הוח. ה"ד אילימא לנפשיה יממונא בעי שלומי דחייב בדיני שמים: אם לא יגיד. ובדיני אדם נמי ניחייב יאלא לחבריה בתרי קא משתעי מדקפיד אהגדה משמע שאילו מגידין מתחייב זה ממון יוהיודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו יועוד קי"ל (סוטה דף ב:) כל מקום ® במאי עסקינן אילימא בבי תרי פשימא "דאורייתא הוא יאם לא יגיד ונשא עונו שנאמר עד הרי כאן שני עדים עד שיפרט לך הכתוב אחד כדכתיב לא אלא בחד ותו ליכא והאיכא (סימן העושה' יקום על אחל באיש (דברים יט): אלא בחד. שמחייבו שבועה ובדיני בסם ושליח חבירו נשבר) יהעושה מלאכה במי חמאת וכפרת חמאת פמור מדיני אדם שמים מיחייב דאי הוה מסהיד מחייב וחייב בדיני שמים והאיכא יהנותן סם המות ליה שבועה ודלמה לה הוי משתבע בשיקרא ומשלם: ומו ליכא. דחייבינן בפני בהמת חבירו פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים: העושה מלחכה במי בדיני שמים והאיכא יהשולח את הבערה הטאת. ששקל כנגדן משקלות במסכת ביד חרש שומה וקמן פמור מדיני אדם גיטין (דף נג.) והן נפסלין במלאכה: פטור וחייב בדיני שמים והאיכא סמהמבעית את מדיני חדם. ° דהיזק שחינו ניכר לח חבירו פמור מדיני אדם וחייב בדיני שמים שמיה היוק. וכולהו הני תיובתי מתנייתא והאיכא יולא מלקה כדו ברה"ר ולא מלקה נינהו: המבעית. תקע לו באזנו פתאום נפלה גמלו ולא העמידה ר"מ מחייב בהזיקן ובעתו דלא עבד ביה מעשה בגופו: ר"מ מחייב בהזיקן. פלוגתייהו מיפרשה וחכ"א פמור בדיני אדם וחייב בדיני שמים בהמניח את הכד (לעיל דף כנו.) בנתקל אין מיהא איכא טובא והני אצטריכא ליה פושע ובמפקיר נזקיו: אנא כסויי מהו דתימא בדיני שמים נמי לא ליחייב כסיתיה. שלא תבעיר בה האש קמ"ל הפורץ גדר בפני בהמת חבירו מהו מהר: דברי הרב שומעין. והיה להם דתימא כיון דלמסתריה קאי מה עביד שלא יעידו: והוא שחתרה. הא דתנו בדיני שמים נמי לא ליחייב קמ"ל הכופף נפרצה בלילה פטור כגון שחתרה קמתו של חבירו נמי מהו דתימא לימא מי הבהמה והפילה הכותל דאנום הוא: הוה ידענא דאתיא רוח שאינה מצויה ובדיני אבל לא חתרה. אלא מעצמה נפלה: שמים נמי לא ליחייב קמ"ל ולרב אשי סחילתו בפשיעה. אלל נפילה דעביד למיפל: וסופו באונס. דהא לא נפלה דאמר נמי ממון איתמר מהו דתימא אנא אלא חתרה: הניחא למאן דאמר כסויי כסיתיה ניהלך ובדיני שמים נמי לא כו'. פלוגתא היא בסוף המפחיד ליחייב קמ"ל והשוכר עדי שקר גמי מהו (ב"מ דף מב.) תרי לישני דש"ם אליבא דתימא לימא ידברי הרב ודברי התלמיד דרב יוסף: ה"ג אלא מתני בכותל דברי מי שומעין ובדיני שמים נמי לא ליחייב בריא ואפילו לא חתרה: הניחה קמ"ל והיודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו בחמה כו' אמר רבה ואפילו נמי מהו דתימא מי יימר דכי הוה "(אתינא) ובכותל בריא: מחלתו חתרה. נפשיעה. שהניחה בחמה ופשיעה מסהדינא ליה הוה מודה דלמא הוה משתבע היא אצל פתיחת הדלת דאמרינן לשקרא ובדיני שמים נמי לא ליחייב קמ"ל: לקמיה כל תחבולות שיכולה לעשות נפרצה בלילה או שפרצוה לסטים כו': אמר עושה אגב לערה: וסופו באונס.

רבה והוא שחתרה אבל לא חתרה מאי מחבולות: טלדקא. שחתרה: חייב היכי דמי אילימא בכותל בריא כי לא כיון חתרה אמאי חייב מאי ה"ל למעבד אלא בכותל רעוע כי חתרה יאמאי פטור תחלתו בפשיעה וסופו באונס הוא הניחא למ"ד ∘תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור אלא למ"ד תחילתו בפשיעה וסופו באונם חייב מאי איכא למימר אלא מתני' בכותל בריא ואפילו לא חתרה וכי איתמר דרבה אסיפא איתמר הניחה בחמה או שמסרה לחרש שומה וקמן ויצתה והזיקה חייב אמר רבה יואפי' חתרה לא מבעיא היכא דלא חתרה דכולה בפשיעה הוא אלא אפי' חתרה גמי מהו דתימא הויא לה תחילתו בפשיעה וסופו באונס קמ"ל דכולה פשיעה היא מ"ם ראמר ליה מידע ידעת דכיון דשבקתה בחמה כל שטצדקא דאית לה למיעבד עבדא ונפקא: הוציאוה לסטים לסטים חייביז: פשימא

וכגון שנעל כל כך יפה שאינה יכולה לנאת אלא בחתירה קמשמע לן דפושע הוא אצל חתירה שהניחה בחמה:

כיון שאין חילוק בין מקרב דבר אלל האש ובין מקרב האש אלל הדבר אמאי אמרינן בפרק כל הנשרפין (סנהדרין דף עו. אשו משום חליו וכן כפתו לפני ארי וי"ל דודאי אי כפתו והביאו במקום שמוף חמה או לינה לבא או ארי חייב אבל התם מיירי שכפתו במקום שהיה ולא הזיזו ממקומו ולא הוי מלמלם הואיל והחמה והלינה והארי אין עליו בשעת כפיתה וההיא דאתקיל עליה בדקא דמיא אפילו כפתו והביאו שם ואח"כ אתקיל פטור דדמי לזורק חץ ותרים בידו ואפילו קדם הוא ונטלו פטור וא"ת ההיא דהשיך בו את הנחש דפטור למ״ד מעלמו הוא טמכיש אמאי פטור לפי מה שפירש בשמעתין דפי פרה (דף כג:) ששם ידו לתוך פיו והשיך ליחייב משום אשו דודאי הנחש יזיק האדם וי"ל דשאני התם שאין

הארס עדיין בעולם: ממונא בעי לשלומי. וכי תימא פטור מדיני אדם משום דלא ידעי׳ שהם עדי שקר מ״מ כיון שאם היינו יודעין שהם עדות שקר משלם אין שייך למיתני פטור מדיני אדם: אלא החבריה. כגון שאין לחבריה מה לשלם או שהלך למדינת הים או כגון שאין אנו יודעים שהם עדי שקר ודוקא שוכר אבל אמר פטור מדיני שמים דסבור שלא ישמעו לו דאין נראה לומר דנקט שוכר לאשמועינן דאפי׳ שוכר פטור מדיני אדם שאין זה שום חידוש ולחמן לא עביד לריכותה אלא מדיני שמים ועוד דבפירקין תנן (דף נט:) השולח את הבערה ביד חש"ו פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים שלח ביד פחח הפחח חייב משמע דשולח פטור אף מדיני שמים: פשימא אם לא יגיד ובו'. וא"ת ה"מ כשעבר על שבועתו כדכתיב ושמעה קול אלה וי"ל דה"ק קרא כשעובר (4) בדבר שאם לא יגיד היה נושא עון אז יביא קרבן שבועה אבל בלא שבועה נמי איכא נשיאות עון כדמוכח במתני' באחד דיני ממונות (סנהדרין דף לו:) ודוקא בב"ד דכשאומרים אין אנו יודעים להעיד שוב אינם יכולין להעיד דכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד והיינו אם לא יגיד דקרא אבל חוץ לב"ד אין לחוש

שיכול לחזור ולהעיד: העושה מלאכה במי חמאת. עד שלא נתן האפר כדתניא במס' פרה (פ"ד מ"ד) פרה נפסלת במלאכה עד שתעשה אפר והמלאכה פוסלת במים עד שישים האפר לתוכה ובספרי יליף מקרא יכול אף קדשן ת"ל למשמרת למי נדה ולה שכבר מי נדה: פשור מדיני אדם. בפ' הניזקין (גיטין נג.) פריך מיניה למ"ד היוק שאין ניכר שמיה סיוק: אבל הני אצמריך ליה. וא"ת הנותן סם המות נמי חידוש הוא למיתני כדאמרינן לעיל (דף מז:) דאפילו סם המות דלא עבידא דאכלה חייב בדיני שמים ושמא אין כל כך חידוש: בסרתיה. וא״ת גלוי וידוע למקום למה נתכוין אם לטובה אם לרעה וי״ל דאפיי במתכוין לטובה שלא ימהר לשרוף ויוכל להציל בעל הבית בתוך כך מ״מ בדיני שמים חייב דאיבעי ליה לאזדהורי ולאסוקי אדעתיה שלא יבא לו הפסד בכך: מהך דתימא הויא אה תחאתו בפשיעה וסופו באוגם קמ״א דכואהו פשיעה היא. ק״ק דה״ל למימר מהו דמימא כולה אונס הוא

לוס במים ח"ל למשמרת למי נדה, כלומר שיהיו משומרות לכך ולא לדבר בדיני שמים. פורענות לשלם לרשעים שנתכוין להפסיד את ישראל (שם). נשברה כדו כו' וחייב **סליק** (לעיל כט.).